

Canet Rock, segona transició

FRANCESC FABREGAS

Pau Riba, un dels cantants de més èxit al Canet Rock de 1975, representant del moviment de la contracultura. En l'edició d'enguany actuarà el seu fill Caim.

L'estiu de 1975, en plena eclosió musical del rock progressiu i el laietà però encara sota la dictadura, un grup de gent va decidir fabricar un microclima de llibertat i modernitat que acabaria creant un mite. El Canet Rock només va viure quatre anys, però el proper 5 de juliol, quatre dècades després i en el mateix escenari de Canet de Mar (el Maresme) començarà una segona vida amb 12 hores de concerts de l'elit de l'escena musical catalana.

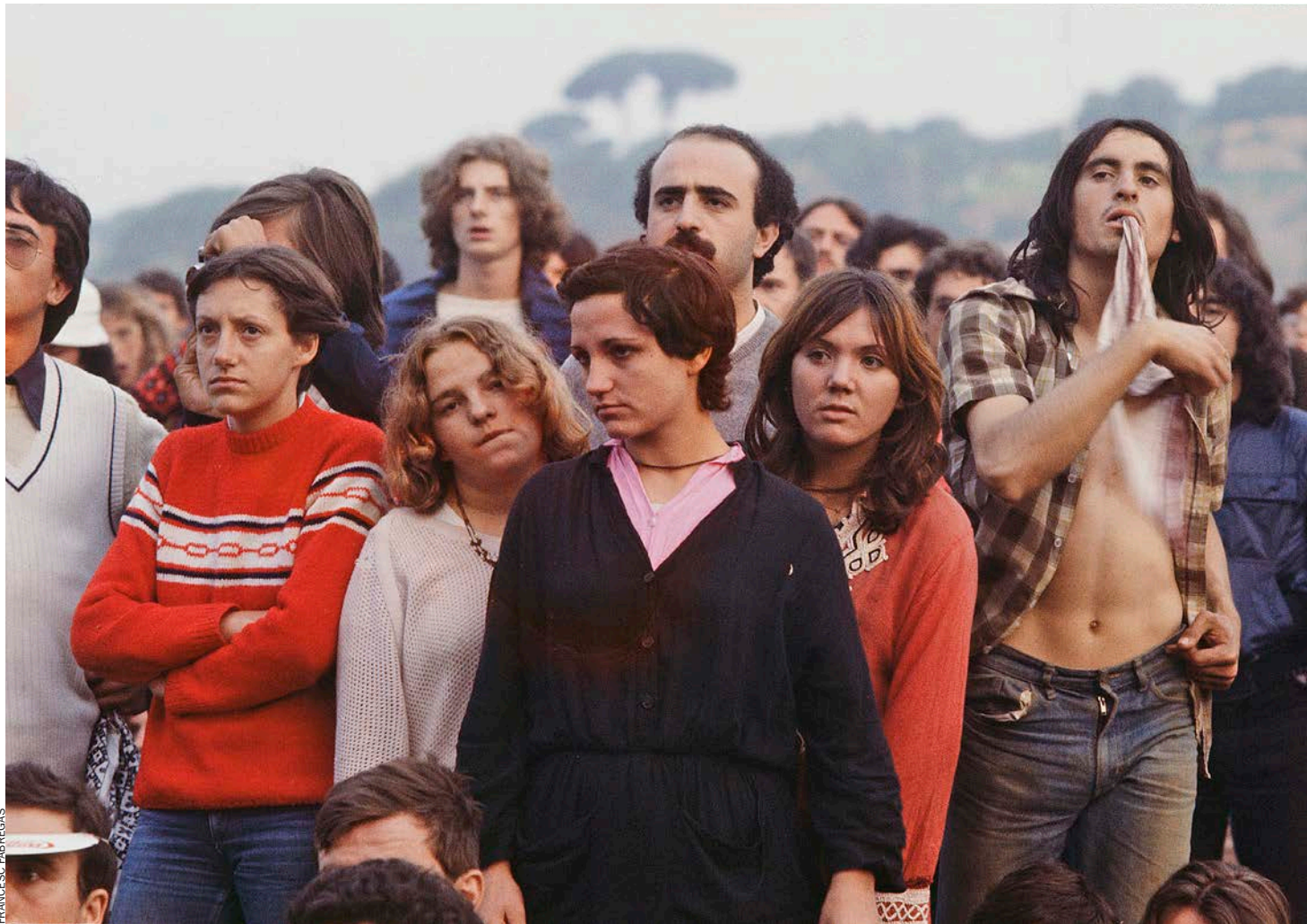
Cada generació té la seva banda sonora, i aquesta banda sonora dibuixa l'essència de la societat en què la dita generació viu, amb les seves pors i angoixes, però també amb la seva felicitat i les seves aspiracions en tots els sentits. Els qui van viure les 12 hores del festival Canet Rock de l'estiu de l'any 1975, ara fa 39 anys, sota la censura i la vigilància de la Guàrdia Civil, això sí, van sentir-se

homes i dones en llibertat que tenien el control absolut de les emocions individuals i col·lectives.

Organitzat conjuntament per Pebrots i Zeleste i amb la col·laboració de la Trinca sota el lema "12 hores de rock i follia", les actuacions de Maria del Mar Bonet i l'Orquestra Mirasol, la Companyia Elèctrica Dharma, Fusión, Barcelona Traction, Jordi Sabatés, Gualberto, Iceberg, Pau Riba, Ia &

Batiste i l'Orquestra Plateria, aquell primer Canet Rock celebrat a l'espai Pla d'en Sala d'aquest municipi del Maresme va ser tot un èxit.

La mirada del fotògraf Francesc Fabregas, que aleshores treballava per a la revista *Vibraciones* i com a fotògraf fix de la pel·lícula sobre el Canet Rock que dirigien Àngel Casas i Francesc Bellmunt, va captar molt més que cantants dalt de l'escenari i públic. "Fran-

FRANCESC FÀBREGAS

Públic en un dels concerts del festival de 1977. A la dreta, dalt, Francesc Bellmunt, Víctor Jou i Àngel Casas, de la promotora Pebrots, que amb la Trínca van

co encara era viu, però ja es respirava un cert aire fresc que es reflectia en les cares d'alegria de la gent que fotografiava i en el seu comportament. El públic no només estava content pel fet de ser en un concert, era protagonista d'una explosió de llibertat que era nova a la societat. Penso que, probablement, va ser més important la convivència entre la gent, les parelles i les esperances compartides a Canet que no pas el cartell musical", recorda en Francesc.

Ara bé, des del punt de vista musical, aquell primer Canet Rock no va passar desapercebut, va ser un "aparador d'un tipus de música fusionable molt mediterrània, un producte propi del país. I en paral·lel a aquestes músiques hi havia també una part més guerrillera, *punk*, contestatària, herència del Canet Cançó, més polititzada, que s'havia fet dies abans".

Part de la feina de Francesc Fàbregas en aquell festival i en els altres tres que es van celebrar els anys 1976, 1977 i 1978 ha estat exposada a la mostra "Canet Rock 1975-2014", comissariada pel director de l'*Enderrock*, Lluís Gendrau i amb la direcció fotogràfica del mateix Fàbregas. La mostra ha tingut com a escenari l'Antiga Fàbrica Damm, i també ha aplegat fotografies del canetenc Oriol Arnau, l'arquitecte

El Canet Rock de 1975 va exhibir una explosió de llibertat que era nova a la nostra societat

Pere Riera i el tècnic de so Joan Solà. A més de les imatges, s'exposen els plànols i dibuixos originals dels arquitectes Pere Riera i Dani Freixes per a les dues primeres edicions, així com fotos del muntatge.

1975-2014. Aquella primera edició del Canet Rock, amb la referència present dels grans festivals dels Estats Units i la Gran Bretanya, té molts punts de connexió amb el d'aquest any més enllà de la música. Com explica el director de la revista *Enderrock*, Lluís Gendrau, "tant als anys 70 com avui la societat catalana viu un moment de transició, de canvi i transformació social, i per tant també els grups que actuen tenen empeltat aquest mateix sentiment, aquesta mateixa voluntat", i afegeix que fa quatre dècades "es vivia un gran moment d'eclosió musical amb el rock progressiu i el laietà, la

organitzar el festival. A sota, Àngel Casas fent una entrevista per al film *Canet Rock*.

nova cançó fusionada amb els grups de ball, i actualment també vivim un dels moments més potents de creació i de qualitat musical de la història de l'escena musical catalana”.

Per primera vegada, a l'Estat espanyol es programava un festival a l'aire lliure, i aquesta novetat, que va obligar els dissenyadors del Canet Rock a construir una autèntica ciutat de la música amb una carpa de circ i un escenari pensat perquè es pogués veure el sol i la lluna, i una rambla de bars, “va ser un dia mític per a tothom, era una experiència totalment nova que només es coneixia fora del nostre país”, rebla Gendrau. El cartell d'aquell any marcava una generació musical que reflectia una societat en transició, i el cartell de 2014, a parer de Gendrau, “representa una segona transició cap a un país que avui també reclama transformació, llibertat i un altre model de

societat, que es pot emparentar amb el Canet Rock dels anys setanta”.

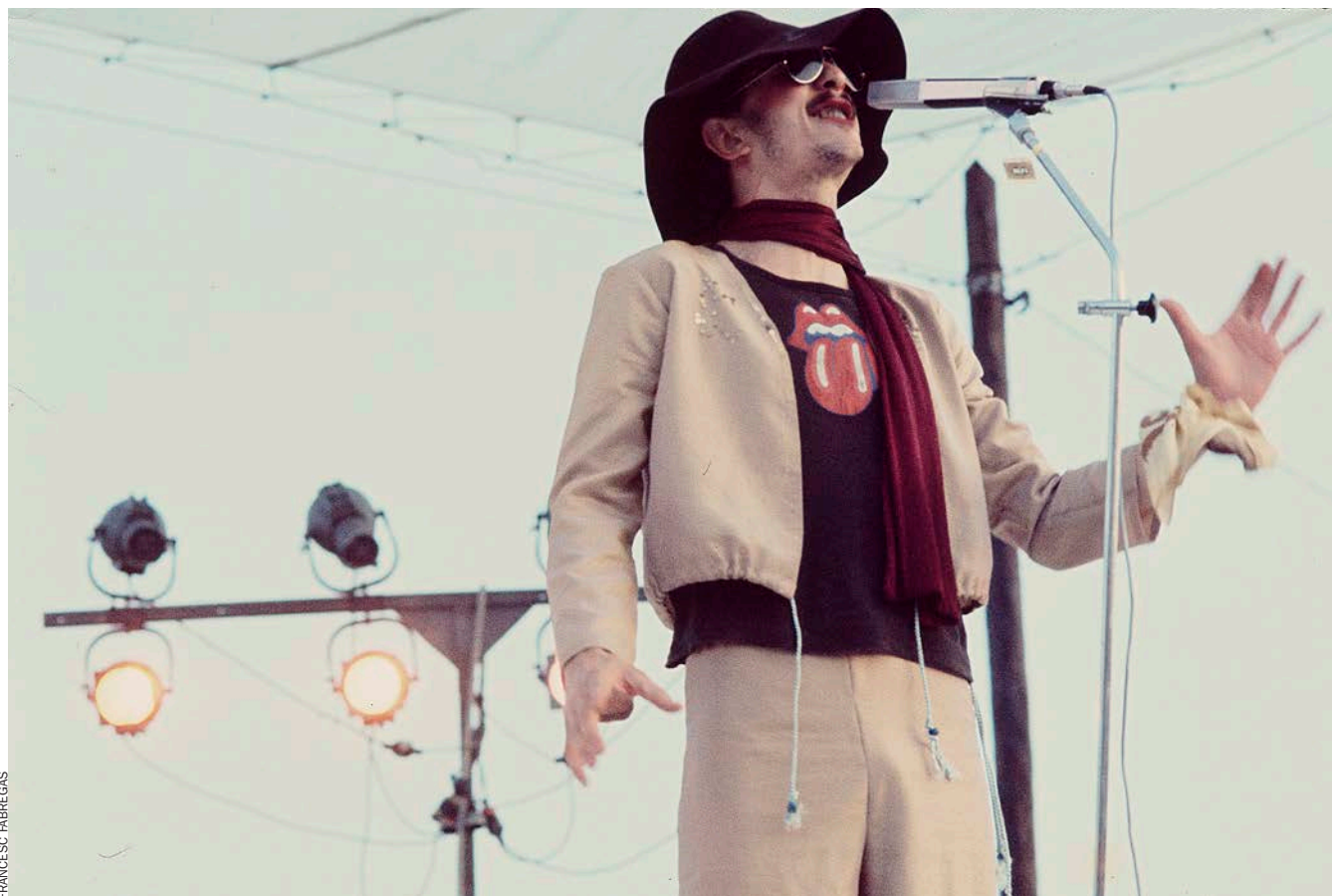
1976, repressió. Després d'aquell primer festival en van venir tres més. Mort el dictador, el de l'any 1976 havia de ser un Canet Rock més tranquil. En un ambient festiu i molt reivindicatiu, amb presència de partits polítics encara il·legals que repartien propaganda, i la Guàrdia Civil i la Policia Armada desplegada, van actuar Al Tall, Pere Tàpias, La Trinca, Ramon Muntaner, Maria

Després del Canet Rock del 1976, els membres de La Trinca van ser detinguts

del Mar Bonet, Raimon, Uc, Ovidi Montllor i Pi de la Serra. La jornada va acabar amb normalitat, però uns dies després, els membres de La Trinca Toni Cruz, Josep Maria Mainat i Miquel Àngel Pascual, eren cridats a declarar a la Prefectura Superior de Policia de Barcelona. El ministre de Governació, Rodolfo Martín Villa, els va imposar una multa de dos milions de pessetes perquè “durante la celebració del festival, aparte de actos contrarios a la moral y decencia pública, fueron mostradas banderas y símbolos correspondientes a entidades situadas fuera de la ley” i perquè “fueron difundidas y repartidas hojas de propaganda clandestina; y al propio tiempo se proferían continuamente gritos subversivos, con exhibición de pancartas de esta misma naturaleza”. De seguida, periodistes, cantants, actors i intel·lectuals es van solidaritzar amb els detinguts, als quals se'ls havia aplicat la llei antiterrorista, i els mitjans de comunicació van difondre manifestos de suport.

El 1977, el festival es va mantenir malgrat l'experiència passada. Plan-tejat com “La Festa de la Lluna Plena”, 10.000 persones van veure-hi actuar l'Orquestra Plateria, Casavella, Pau Riba, Perucho's, Música Urbana, Bhakta, Mirasol-Colores, Sardineta, Oriol Tramvia i la Companyia Elèctrica Dharma. I després d'aquesta edició, començà el declivi del Canet Rock i del festival que se celebrava en paral·lel, les Sis Hores de Cançó.

Amb força menys públic del que havia tingut en les tres primeres edicions, va comptar amb les actuacions de Blondie, Ultravox i David Allen, a més de Gòtic, Borne, Tequila, Big Band, Crema Galilea, Música Urbana, Bijou, Los Sírex, La Banda Trapera del Río, Teta Atòmica i Los Masturbadores Mongólicos. A parer de Lluís Gendrau, “els següents Canet Rock després del 1975 ja no van ser el mateix, i el darrer ja tenia presència de solistes i grups internacionals, aquí ja va morir”. Aquell any, el cartell del Canet Rock, en què apareixia una verge inseminada, havia estat prohibit i havia costat a l'organització una multa de 500.000 pessetes per “greuge contra les creences religioses”, una quantitat molt substancial si es té en compte que el preu d'una entrada era de 400 pessetes.

FRANCESC FÀBREGAS

Oriol Tramvia sorprenia els assistents amb la seva proposta de musicar poetes clàssics i cançons tradicionals a ritme de rock, intercalant accions teatrals.

Cartell luxós i mediàtic. Produït per Sunmusic BCN, però amb l'assessorament del fundador dels històrics Canet Rock, Josep Maria Mainat, i el coordinador artístic Lluís Danés, en el cartell del festival no falten els més mediàtics de l'escena musical catalana. El proper 5 de juliol, durant 12 hores actuaran Els Amics de les Arts, Gerard Quintana, Love of Lesbian, Manel, Mishima, Gossos, Joan Dausà amb Blaumut, Els Pets, The Pinker Tones, Caïm Riba, Txarango, Delafé y las Flores Azules, però també Sisa, que, ara sí, podrà pujar dalt de l'escenari sense censura. El 1975, el franquisme va prohibir la seva actuació al Canet Rock, però quan ja sortia el sol i el públic havia donat per acabat l'esdeveniment, va prendre la guitarra i va interpretar "El setè cel" per a un petit grup de persones i fora de l'escenari.

El director d'*Enderrock*, Lluís Gendrau, assenyala que "mai fins ara cap altre català havia reunit tants bons noms com aquest Canet Rock", i opina que Catalunya és "un referent interna-

cional, un país de festivals, perquè ha estat model en la seva organització, com ho va ser el Canet Rock i ho són ara el Primavera Sound i el Sonar, però també altres de petit format especialitzats, i perquè demostra la maduresa de la nostra escena musical i de la indústria musical del país". Per contra, el fotògraf Francesc Fàbregas aporta una nota crítica al cartell del Canet Rock 2014: "Hi seran els top, els més mediàtics i els que més venen, i és normal, perquè som en el moment més dolç de la història de la nostra música, però hi trobo a faltar segons i tercers que són espectaculars i que es mereixen una

El cartell del 5 de juliol inclou els grups més mediàtics del panorama musical català

oportunitat perquè, al final, els festivals són un aparador excepcional d'on surten grans descobertes musicals". Francesc Fàbregas també vol tenir un record per noms que no han sonat tant aquests dies, però sense els quals el primer Canet Rock mai no hauria existit. És el cas d'Àngel Casas, Víctor Jou, Francesc Bellmunt i Rafael Moll,

El fotògraf que va retratar tota una generació en aquell primer Canet Rock ara assegura que té molta curiositat pel tipus de públic que hi anirà, perquè "ens hi barrejarem tant els que anem a reviure un festival en el mateix espai, per nostàlgia, com els joves que ara gaudeixen dels nous grups. La foto seran tres generacions que es trobaran en un mateix espai. Valdrà la pena", promet Fàbregas.

El proper 5 de juliol, Canet de Mar unirà aquestes tres generacions separades només per quatre dècades però amb referents i llocs comuns. Segurament, només hauran canviat les cançons.

Gemma Aguilera